

Av president Thomas S. Monson

Den guddommelige gave takknemlighet

Et takknemlig hjerte kommer av å uttrykke takknemlighet til vår himmelske Fader for hans velsignelser og til menneskene rundt oss for alt de tilfører vårt liv.

Dette har vært et fantastisk møte. Da jeg ble utnevnt til Kirkens president, sa jeg: «Én oppgave vil jeg ha selv. Jeg vil være veileder for Tabernakelkoret.» Jeg er veldig stolt av koret mitt!

Mor sa en gang om meg: «Tommy, jeg er veldig stolt av alt du har gjort. Men det er én ting jeg må si deg. Du skulle holdt deg til pianoet.»

Så jeg gikk til pianoet og spilte et stykke for henne: «Nå skal vi på bursdagsfest.»¹ Så ga jeg henne et kyss på pannen, og hun omfavnet meg.

Jeg tenker på henne. Jeg tenker på far. Jeg tenker på alle generalautoritetene som har påvirket meg, og andre, blant annet enken jeg besøkte – 85 av dem – med en kylling til ovnen, iblant litt penger.

Jeg besøkte en enke sent en kveld. Det var midnatt, og da jeg kom til pleiehjemmet, sa resepsjonisten: «Hun sover sikkert, men hun sa jeg skulle vekke henne, for hun sa: "Jeg vet at han kommer."»

Jeg holdt henne i hånden. Hun sa navnet mitt. Hun var lys våken. Hun trykket hånden min mot munnen sin og sa: «Jeg visste du ville komme.»

Hvordan kunne jeg la være?

Vakker musikk rører meg på den måten.

Mine kjære brødre og søstre, vi har hørt inspirerte budskap om sannhet, håp og kjærlighet. Våre tanker har gått til Ham som sonet for våre synder, som lærte oss hvordan vi skulle leve og be, og som viste ved sine egne handlinger hvilke velsignelser som kommer av tjeneste – vår Herre og Frelser Jesus Kristus.

I Lukas, kapittel 17 leser vi om ham:

«Det skjedde på vandringen til Jerusaleem, at han drog gjennom grenselandet mellom Samaria og Galilea.

Da han gikk inn i en landsby, møtte det ham ti spedalske menn. De ble stående på avstand

og ropte med høy røst: Jesus, Mester! Miskunn deg over oss!

Han så dem og sa til dem: Gå av sted og fremstill dere for prestene! Og det skjedde mens de var på vei dit, at de ble rensket.

Men en av dem vendte tilbake da han så at han var blitt helbredet, og priste Gud med høy røst.

Og han falt ned på sitt ansikt for

hans føtter og takket ham. Han var en samaritan.

Men Jesus svarte og sa: Var det ikke ti som ble rensket? Hvor er da de ni?

Fantes det ingen som vendte tilbake for å gi Gud ære, uten denne fremmede?

Og han sa til ham: Stå opp og gå bort! Din tro har frelst deg.»²

Ved Guds inngripen ble disse som var spedalske, spart for en grusom og langsom død og fikk et nytt liv. Den takknemlighet som en av dem viste, fortjente Mesterens velsignelse, den utakknemlighet som de ni la for dagen, hans skuffelse.

Mine brødre og søstre, husker vi å takke for de velsignelser vi mottar? Oppriktig takk hjelper oss ikke bare å se våre velsignelser, men åpner også himmelens dører og hjelper oss å føle Guds kjærlighet.

Min kjære venn president Gordon B. Hinckley sa: «Når dere vandrer i takknemlighet, vandrer dere ikke i arroganse, forfengelig og selvopptatthet. Dere vandrer i en ånd av takksigelse som er kledelig og vil være til velsignelse for dere.»³

I Matteus i Bibelen har vi en annen beretning om takknemlighet, denne gangen uttrykt av Frelseren. En gang han reiste i villmarken i tre dager, var det over 4000 mennesker som fulgte etter ham og reiste sammen med ham. Han hadde medlidenhet med dem, for de hadde kanskje ikke spist i løpet av de tre dagene. Disiplene spurte imidlertid: «Hvor skal vi få brød fra her i ødemarken til å mette så mange?» I likhet med så mange av oss, så disiplinene bare det som manglet.

«Og Jesus sa til dem: Hvor mange brød har dere? [Disiplene] sa: Sju – og noen få småfisker.

Da bød [Jesus] folket å sette seg ned på marken.

Så tok han de sju brød og fiskene,

som underviser. Vi blir velsignet på utallige måter.

«Vi kan løfte oss selv og andre når vi nekter å dvele ved negative tanker og heller fremelsker en takknemlig holdning i vårt hjerte. Hvis utakknemlighet regnes blant de alvorlige synder, da inntar takknemlighet sin plass blant de edleste dyder. Noen har sagt at takknemlighet ikke bare er den største dyd, men opphavet til alle andre.»⁸

Hvordan kan vi utvikle en takknemlig holdning i vårt hjerte? President Joseph F. Smith, Kirkens sjette president, ga et svar. Han sa: «En takknemlig mann ser så mye i verden å være takknemlig for, og for ham veier det gode tyngre enn det onde. Kjærlighet overvinner sjalusi, og lys driver mørket ut av hans liv.» Han fortsatte: «Stolthet tilintetgjør vår takknemlighet og setter egoisme i dens sted. Hvor mye lykkeligere vi er sammen med en takknemlig og kjærlig sjel, og hvor oppsatt vi skulle være på å utvikle, gjennom et ydmykt liv, en takknemlig innstilling til Gud og mennesker!»⁹

President Smith forteller oss at et ydmykt liv er nøkkelen til å føle takknemlighet.

Gjør materielle eiendeler oss lykkelige og takknemlige? Muligens for en stund. Men det som gir dyp og varig lykke og takknemlighet, er det som penger ikke kan kjøpe: vår familie, evangeliet, gode venner, vår helse, våre evner, den kjærlighet vi mottar av andre rundt oss. Dessverre er dette noe av det vi tillater oss å ta for gitt.

Den engelske forfatteren Aldous Huxley skrev: «De fleste mennesker har en nesten ubegrenset evne til å ta ting for gitt.»¹⁰

Vi tar ofte for gitt nettopp de mennesker som fortjener vår takknemlighet mest. La oss ikke vente til det er for sent å uttrykke denne takknemligheten. Idet han snakket om kjære han

og da han hadde *bedt takkebønn*, brøt han dem og gav dem til disiplene, og disiplene gav til folket.»

Legg merke til at Frelseren takket for det de hadde – og et mirakel fulgte: «Og de spiste alle og ble mette. Så tok de opp de stykkene som ble til overs – sju store kurver fulle.»⁴

Vi har alle opplevd tider hvor vi har fokusert på det vi mangler, istedenfor på våre velsignelser. Den greske filosofen Epiktetos sa: «Den er vis som ikke sørger over det han ikke har, men gleder seg over det han har.»⁵

Takknemlighet er et guddommelig prinsipp. Herren sa i en åpenbaring til profeten Joseph Smith:

«Du skal takke Herren din Gud i alle ting...

Og ved intet krenker mennesket Gud mer, og mot ingen er hans vrede mer opptent, enn mot dem som ikke anerkjenner hans hånd i alle ting.»⁶

I Mormons bok blir vi bedt om å leve i takksigelse for all barmhjertighet og alle velsignelser [Gud] skjenker dere.»⁷

Uavhengig av våre omstendigheter har vi alle mye å være takknemlige for om vi bare stopper opp og tenker over våre velsignelser.

Dette er en fantastisk tid å leve på jorden. Selv om det er mye galt i verden i dag, er det mange ting som er riktige og gode. Det finnes ekteskap som består, foreldre som elsker sine barn og ofrer for dem, venner som bryr seg om oss og hjelper oss, lærere

hadde mistet, uttrykte en mann sin anger slik: «Jeg husker de gode tidene, og ønsker ofte at jeg kunne snakke til de døde om den takknemlighet de fortjente i livet, men sjelden fikk.»¹¹

Tapet av kjære medfører nesten uunngåelig en viss anger for oss. La oss begrense slike følelser så mye det lar seg gjøre, ved ofte å uttrykke vår kjærlighet og takknemlighet til dem. Vi vet aldri når det er for sent.

Et takknemlig hjerte kommer av å uttrykke takknemlighet til vår himmelske Fader for hans velsignelser og til menneskene rundt oss for alt de tilfører vårt liv. Dette fordrer bevisst innsats – iallfall frem til vi virkelig har lært og utviklet en takknemlig holdning. Vi føler ofte takknemlighet og *mener* å uttrykke den, men glemmer det, eller kommer bare aldri så langt. Noen har sagt at «det å være takknemlig, men ikke uttrykke det, er som å pakke inn en gave uten å gi den til noen».¹²

Når vi møter utfordringer og problemer i livet, er det ofte vanskelig for oss å fokusere på våre velsignelser. Strekker vi oss imidlertid dypt nok og leter godt nok, vil vi kunne føle og erkjenne hvor mye vi er blitt gitt.

Jeg vil fortelle om en familie som var i stand til å finne velsignelser midt

i alvorlige utfordringer. Dette er en beretning jeg leste for mange år siden og har beholdt på grunn av budskapet den formidler. Den ble skrevet av Gordon Green og sto i et amerikansk tidsskrift for over 50 år siden.

Gordon forteller at han vokste opp på en gård i Canada, hvor han og søsknene måtte skynde seg hjem fra skolen mens de andre barna spilte ballspill og gikk og badet. Deres far hadde imidlertid evnen til å hjelpe dem å forstå at arbeidet deres betydde noe. Dette gjaldt ikke minst etter innhøstningen, når familien feiret taksgiving, for på denne dagen ga faren dem en stor gave. Han gikk gjennom alt de hadde.

Om morgenen på taksgiving tok han dem med ned i kjelleren med alle epletønnene, bingene med rødbeter, gulrøtter pakket i sand og stabler av poteter i sekker, så vel som erter, mais, snittebønner, gelé, jordbær og annen hermetikk som fylte hyllene. Han fikk barna til å telle alt sammen omhyggelig. Så gikk de ut i låven og beregnet hvor mange tonn høy de hadde og hvor mange skjepper korn det var i kornkammeret. De telte kyrne, grisene, hønene, kalkunene og gressene. Deres far

ville at de skulle se hvordan det sto til med dem, men de visste at han på denne festdagen egentlig ønsket at de skulle forstå hvor rikt Gud hadde velsignet dem for alle deres arbeidstimer. Til slutt, da de satte seg ned til festmåltidet moren hadde tilberedt, var velsignelsene noe de følte.

Gordon skrev imidlertid at den takksigelseshøytiden han husket med størst takknemlighet, var det året de ikke lot til å ha noe å være takknemlige for.

Året begynte godt. De hadde høy til overs, rikelig med frø, fire kull med griser, og faren hadde satt litt penger til side slik at han en dag kunne få råd til en høylaster – en fantastisk maskin de fleste bønder bare kunne drømme om. Det var også det året elektrisiteten kom til byen deres – men ikke til dem, for de hadde ikke råd.

En kveld da Gordons mor holdt på med sin store klesvask, kom faren inn og tok sin tur ved vaskebrettet og ba sin hustru om å hvile og strikke. Han sa: «Du bruker mer tid på klesvask enn på å sove. Syns du vi skal gi etter og skaffe oss elektrisitet?» Selv om tanken gjorde henne opprømt, felte hun en tåre eller to ved tanken på høylasteren som ikke ville bli kjøpt.

Strømledningen kom til dem det året. Selv om det ikke var noe flott, skaffet de seg en vaskemaskin som jobbet for seg selv hele dagen, og strålende lyspærer som dinglet fra hvert et tak. Det var ikke lenger lamper å fylle med olje eller veker som måtte kuttes, ingen flere sotete lampekupler å vaske. Lampene ble stille satt på loftet.

Elektrisitetens ankomst til gården var nesten det siste gode som hendte dem det året. Akkurat da avlingene begynte å skyte opp av jorden, begynte det å regne. Da vannet endelig trakk seg tilbake, var det ikke en eneste plante igjen. De plantet igjen, men mer regn slo avlingen ned i jorden igjen. Potetene råtnet i gjørmen. De solgte et par kyr, alle grisene og andre dyr de hadde tenkt å beholde, og fikk svært lave priser for dem fordi alle andre måtte gjøre det samme. Alt de høstet det året, var en flekk med neper som på et eller annet vis hadde overlevd uværet.

Så ble det taksgiving igjen. Moren sa: «Kanskje vi bare skal glemme det i år. Vi har ikke engang en gås igjen.»

Om morgenen på taksgiving kom imidlertid Gordons far med en hare og ba sin hustru om å tilberede den. Motvillig satte hun i gang, idet hun tilkjennega at det ville ta lang tid å tilberede den seige gamle saken. Da den endelig kom på bordet sammen med noen av nepene som hadde overlevd, nektet

barna å spise. Gordons mor gråt, men så gjorde faren noe merkelig. Han gikk opp på loftet, hentet en oljelampe, satte den på bordet og tente den. Han ba barna slukke de elektriske lysene. Da det bare var denne lampen igjen, kunne de knapt tro at de hadde hatt det så mørkt før. De forundret seg over hvordan de hadde klart å se noe uten de sterke lysene som elektrisiteten muliggjorde.

Maten ble velsignet, og alle spiste. Da middagen var over, satt alle stille. Gordon skrev:

«I den gamle lampens beskjedne dunkelhet, begynte vi igjen å se klart...

Det var et herlig måltid. Haren smakte som kalkun, og nepene var de mildeste vi kunne huske å ha smakt...

... Vårt hjem, ... på tross av sine mangler, var svært godt for oss.»¹³

Mine brødre og søstre, å uttrykke takknemlighet er elskverdig og hederlig. Å vise takknemlighet er generøst og edelt, men å leve med takknemlighet i vårt hjerte er å røre ved himmelen.

Til slutt denne morgenen er det min bønn at vi, i tillegg til alt annet vi er takknemlige for, må gjenspeile vår takknemlighet for vår Herre og Frelser, Jesus Kristus. Hans enestående evangelium gir svar på livets største spørsmål: Hvor kommer vi fra? Hvorfor er vi her? Hvor blir det av vår ånd når vi dør? Dette evangelium gir dem som lever i mørke, lyset av guddommelig sannhet.

Han lærte oss å be. Han lærte oss hvordan vi skal leve. Han lærte oss hvordan vi skal dø. Hans liv er en arv av kjærlighet. Han helbredet syke, oppløftet undertrykte, frelste syndere.

Til slutt sto han alene. Noen apostler tvilte, én forrådde ham. De romerske soldatene stakk et spyd i siden på

ham. Den rasende mobben tok hans liv. Fremdeles lyder hans barmhjertige ord fra Golgata: «Fader, forlat dem, for de vet ikke hva de gjør.»¹⁴

Hvem var denne «smertens mann, vel kjent med sykdom»?¹⁵ «Hvem er denne herlighetens konge,»¹⁶ denne herrenes Herre? Han er vår Mester. Han er vår Frelser. Han er Guds Sønn. Han er vår frelses opphav. Han kaller: «Følg meg.»¹⁷ Han sier: «Gå du bort og gjør likeså!»¹⁸ Han trygler: «Hold mine bud.»¹⁹

La oss følge ham. La oss ta etter hans eksempel. La oss adlyde hans ord. Derved gir vi ham den guddommelige gave takknemlighet.

Min oppriktige, inderlige bønn er at vi i vårt eget liv må vise den strålende dyd som takknemlighet er. Måtte den gjennomsyre hele vår sjel, nå og for alltid. I Jesu Kristi, vår Frelseres hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. John Thompson: «Birthday Party», *Teaching Little Fingers to Play* (1936), 8.
2. Lukas 17:11-19.
3. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 250.
4. Se Matteus 15:32-38; uthevelse tilføyd.
5. *The Discourses of Epictetus; with the Encheiridion and Fragments*, overs. George Long (1888), 429.
6. Lære og pakter 59:7, 21.
7. Alma 34:38.
8. Cicero, i *A New Dictionary of Quotations on Historical Principles*, red. H. L. Mencken (1942), 491.
9. Joseph F. Smith: *Læresetninger i evangeliet*, 5. utg. (1939), 263.
10. Aldous Huxley: *Themes and Variations* (1954), 66.
11. William H. Davies: *The Autobiography of a Super-Tramp* (1908), 4.
12. William Arthur Ward, i Allen Klein, red.: *Change Your Life!* (2010), 15.
13. Tilpasset fra H. Gordon Green: «The Thanksgiving I Don't Forget», *Reader's Digest*, nov. 1956, 69-71.
14. Lukas 23:34.
15. Jesaja 53:3.
16. Salmene 24:8.
17. Matteus 4:19.
18. Lukas 10:37.
19. Johannes 14:15.